

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Stanisław Stankiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Czarторыska

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach del. do Prokuratury Krajowej Krzysztofa Urgacza

w sprawie **H. P. i K. P.** skazanych z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i in.

oraz **A. B.** skazanego z art. 162 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 24 kwietnia 2025 r.,

kasacji wniesionych przez obrońcę skazanego H. P. oraz

pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 343/22

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. akt IV K 79/21

I. pozostawia bez rozpoznania kasację wniesioną przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych;

II. oddala kasację wniesioną przez obrońcę skazanego H. P. jako oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. (Kancelaria Adwokacka w Ł.) kwotę 2 952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz obronę skazanego H. P. na rozprawie

kasacyjnej, a nadto kwotę 163 zł (sto sześćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Najwyższego;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. K. P. (Kancelaria Adwokacka w W.) oraz adw. Ł. R. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwoty po 1 476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę skazanych A. B. i K. P. na rozprawie kasacyjnej;

V. zwalnia skazanego H. P. oraz oskarżycieli posiłkowych od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Antoni Bojańczyk Dariusz Kala Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych A. G. i P. G., wniesiona na niekorzyść skazanych A. B., K. P. i H. P., od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 listopada 2023 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II AKa 343/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. akt IV K 79/21. W kasacji pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zarzucił:

„A. Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym, tj.:

1. nie uwzględnienie w przypadku A. B. w kwalifikacji prawnej czynu art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w sytuacji gdy jeżeli w swoim zamiarze A. B. miał by H. P. i K. P. pobili T. G., to nie należy tracić z pola widzenia, że następstwem pobicia była śmierć człowieka, co też winna odzwierciedlać kwalifikacja prawna czynu przypisana A. B., który pomimo śmierci pokrzywdzonego został skazany wyłącznie za podżeganie do pobicia (art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.).
2. naruszenie art. 148 § 2 pkt 3 k.k. poprzez wyeliminowanie w procesie subsumpcji tego przepisu z kwalifikacji prawnej czynu jaki był przypisany K. P. oraz H. P., w sytuacji gdy zabójstwo człowieka bez powodu, dla zabawy w trakcie imprezy, a zatem zabicie człowieka dla samego zabicia, winno być uznane za najwyższy

wyraz motywacji zasługującej na szczególne potępienie.

B. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

3. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pozorną, chybioną, a także niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2022 r. sygn. IV K 79/21 w zakresie A. B. tj. nierozważenie przez Sąd odwoławczy w sposób rzetelny i należyty zarzutów podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych dotyczących niezastosowania przez Sąd I instancji wobec oskarżonego A. B. kwalifikacji prawnej z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 3 k.k. W zakresie kwalifikacji obejmującej art. 158 § 3 k.k. brak jest jakiegokolwiek wyjaśnienia w pisemnym uzasadnieniu wyroku czego kwalifikacja ta nie mogła mieć zastosowania do A. B.

4. naruszenie art. 455 k.p.k. poprzez brak poprawienia z urzędu w przypadku A. B. kwalifikacji prawnej na kwalifikację prawną z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 3 k.k., mimo wniesionej apelacji na niekorzyść i mimo, że Sąd mógł to uczynić bez czynienia odmiennych ustaleń faktycznych, tj. mógł dokonać tej zmiany na bazie uznanych za prawidłowe ustaleń faktycznych Sądu I instancji.

5. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędne uznanie w wyciąganych wnioskach, że ustalony w sprawie stan faktyczny wskazuje, iż nie sposób uznać by doszło do zabójstwa T. G. w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie.

C. Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k.:

6. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. B., albowiem odpowiedzialność karna z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k., która błędnie została utrzymana przez Sąd II instancji w przypadku A. B., rażąco odbiega od tej jaka winna wynikać z zastosowania wobec A. B. kwalifikacji z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 3 k.k.”.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jest niedopuszczalna z mocy prawa i wobec jej nieprawidłowego przyjęcia należy pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść strona postępowania może wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Jednocześnie ustawodawca w § 4 pkt 1 tego przepisu wskazuje, że owe ograniczenia nie dotyczą kasacji strony wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Nie ulega przy tym wątpliwości, że wyroku skazującego nie można utożsamiać z wyrokiem uniewinniającym nawet wówczas, gdy w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej nastąpiły nader istotne zmiany w stosunku do propozycji zawartej w akcie oskarżenia, czy też orzeczeniu sądu I instancji. Gwarancyjnego zapisu zawartego w art. 523 § 3 k.p.k. nie sposób żadną miarą interpretować rozszerzająco (zob. postanowienie SN z 1 lutego 2011 r., IV KK 407/10).

W świetle powyższych uwarunkowań, w realiach niniejszej sprawy kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, na niekorzyść skazanych (A. B., K. P. i H. P.) jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co musiało skutkować pozostawieniem jej bez rozpoznania. Dokonana przez Sąd Apelacyjny w Łodzi zmiana wyroku Sądu I instancji w żadnym razie nie powoduje bowiem, iż zmianie uległ status A. B., K. P. i H. P. jako osób skazanych. Doszło więc do sytuacji, w której, wbrew treści art. 523 § 3 k.p.k., pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniósł kasację na niekorzyść skazanych od prawomocnego wyroku skazującego, nie wskazując w niej żadnej z przyczyn, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. Kasacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych nie powinna być zatem w ogóle przyjęta (*vide* art. 530 § 2 k.p.k.), a skoro tak się nie stało, to obowiązkiem Sądu Najwyższego, zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k., było pozostawienie jej bez rozpoznania, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie I. postanowienia.

Antoni Bojańczyk Dariusz Kala Stanisław Stankiewicz

[PŁ]

[a.ł]

